

Bratři a sestry, Kristus přijde. To je naděje křesťana. K naší víře patří vyhlížení Syna člověka. Takovouto naději tlumočil církvi apoštol Pavel. A píše dokonce, že Den Páně přijde tak jako přichází zloděj v noci. Tedy nečekaně, znenadání. Takové přirovnání ke zloději se nám může zdát nevhodné, ale apoštol si ho patrně nevymyslel. Tradovalo se totiž, že jej použil i Ježíš sám. A opravdu máme takové přirovnání v Matoušově evangeliu.

Ve své době byl Pavel přesvědčen, že se druhého příchodu Páně dočká on i jeho křesťanští současníci. První list do Tessaloniky obsahuje toto jeho očekávání. Do stejného sboru napsal pak ještě jeden list, kde už je v této otázce mnohem umírněnější. Mezitím se totiž stalo, že mnozí z jeho současníků, kterým tuto jistotu tlumočil, mezitím zemřeli. Kristus nepřišel. A nepřišel ani později a nepřišel dodnes.

Během dalších dějin pak znělo nově a často mnoho jiných předpovědí, že náš svět už opravdu dospěl k rozhodujícímu bodu a druhý příchod našeho Pána je už jen otázkou krátkého času. Vyjádřeno hodinovými ručičkami, není za pět minut dvanáct, ale spíše za pět sekund.....

A přece náš svět trvá dál. Nabízí se otázka: Máme tedy toto očekávání opustit a vzdát se ho? Nejsou jiné, důležitější věci, nežli pozdvižená hlava a hledění kamsi do budoucnosti? Nevede nás naše víra taky k tomu, abychom stáli pevně tady na zemi a pokoušeli se dělat náš svět trochu lidštvějším?

Jenže vzdát se nadějného výhledu? Přestat čekat a vyhlížet to konečné a plné dovršení naděje? To by bylo špatně. To by pak naší víře jeden důležitý rozměr chyběl. Ano, jsme postaveni do našeho světa k tomu, abychom mu nesli Kristovo světlo všude tam, kde je beznaděj a temnota. Ale k víře patří perspektiva konce, závěru dějin, jejich dovršení. Možná že byli od počátku křesťané jednou až příliš zaměstnáni vyhlížením druhého Kristova příchodu, že zapomínali na současnost a jeho bolesti, jindy to bylo právě naopak. Apoštol, který věří v brzký Kristův příchod v slávě, přece taky připomene: „Je pokoj, nic nehrozí“, pak je přepadne zhouba jako bolest rodičku... Syn člověka opravdu přijde, buďte připraveni, ať nejste zaskočení...

Dietrich Bonhoeffer pěkně a výstižně propojil obojí. Současnou existenci Kristových následovníků i jejich výhled k příchodu Páně popsal takto: „Může se stát, že bude zítra poslední den. Pak zanecháme práce pro lepší budoucnost, ale dříve ne.“

Nevíme, jak dlouho nám ještě bude dáno na této zemi žít. Ale naším úkolem po všechny dny až do Kristova příchodu je být služebníky jeho světla. Být zde pro své bližní, šířit Kristovu lásku a dobro. A současně být připraveni na to, že může náš Pán přijít kdykoli. A možná dokonce právě tehdy, kdy ve svém vyhlížení a čekání polevíme.

Co ale znamená ta bdělost a střízlivost?

Bdělost je opak spánku. Střízlivost je tady opak opilosti. Když člověk spí nebo to přežene s alkoholem, pak pozornost a dobrý výhled mizí. Pavel to ale myslí metaforicky. Být bdělý znamená nenechat se ukolébat skepsí, temnotou, pesimismem. Nemusím říkat, že je vše na houby a že dobro a láska nemají smysl a pravda je slabá a nemůže zvítězit. Střízlivost tady není nic jiného, nežli důvěra v Krista a pevná vazba na něho. Že se nedám zviklat jiným učením, nějakou ideologií, že nepodlehnu falešným zprávám a lžím, že neopustím svou víru. Že mně nepřemůže bohatství ani naopak nedostatek a že mně od Krista neodvedou.

Křesťanská bdělost a střízlivost jsou projevem toho, že nepatříme noci ani temnotě. Jsme synové světla a synové dne. To je krásná charakteristika křesťanů. Pavel věděl, že není dokonalý, byl si vědom svých slabostí a své lidské křehkosti, stejně jako si toho byli vědomi jeho souvěrci. Ve sborech, které založil, musel často řešit i nepříjemné věci, musel kárat poklesky i vyložené hříchy. A přece řekne: Nepatříme tmě, ale světlu. To, že ale světlu patříme, znamená jediné to, že patříme Ježíši Kristu. Sami světlo nevyzařujeme. Pakliže něčím záříme, je to jenom světlo našeho Pána.

Kristus přijde. Možná tu střízlivost Pavel vyjádřil už i tou první větou našeho textu: „Není nutné, bratří, psát vám něco o době a hodině.“ I když Pavel věřil, že se Kristova příchodu dočká, přesto odmítá vypočítávat a spekulovat. Ten skutečný čas příchodu má Pán ve své moci. Ale přesto vyzve k tomu, aby křesťané žili tak, aby je příchod Syna člověka nezaskočil a nepřekvapil.

A ještě se vraťme k tomu zloději v noci. To přirovnání jak jsme řekli, pochází od Ježíše a je provokativní. Na příchod zloděje sice většinou nebýváme připraveni a je – li dostatečně mazaný, zaskočí nás. A dnes nejen tím, že se vám vloupá do domu, ale okrade vás přes počítač a vyluxuje vám účet. A nejen v noci, ale klidně i ve dne. Ale na to přece jenom máme různá řešení. V domech instalujeme alarmy a každý bankovní dům varuje svoje klienty, aby nikam nedávali svoje citlivé údaje, piny a hesla. Ano, je to moudré a prozíravé a i když je stále dost lidí, kteří naletí, přece jen už je populace v tomto ohledu gramotnější.

A otázkou je, jestli takto podobně dovedeme být připraveni a bdělí, abychom se neminuli se Synem člověka. Tuhle otázku máme slyšet jakoby pod čarou a podprahově. Na zloděje a kyberzločince se připravit přece jen dovedete, i když ne stoprocentně. A na příchod Syna člověka? Jak jste tady připraveni; jaká je tady ta vaše bdělost a střízlivost, jste – li opravdu syny světla?

Až Kristus přijde, tak to bude jeho příchod v slávě. On přijde proto, aby napravil všechny věci a aby byli slávou korunováni všichni ti, kteří byli jeho, všichni ti, kteří se ho nevzdali ani pod různým tlakem, ale zůstali věrni.

Ten jeho první příchod do Betléma už se dávno uskutečnil. Svoje dílo spásy už zde náš Pán vykonal. A on přijde znovu. V této rozdvojenosti jeho dvou příchodů se pohybuje naše víra, naše veškeré zápasy, kterými na zemi procházíme. Tak vytrvejme v této naději. Amen.

